ROČENKA 2011

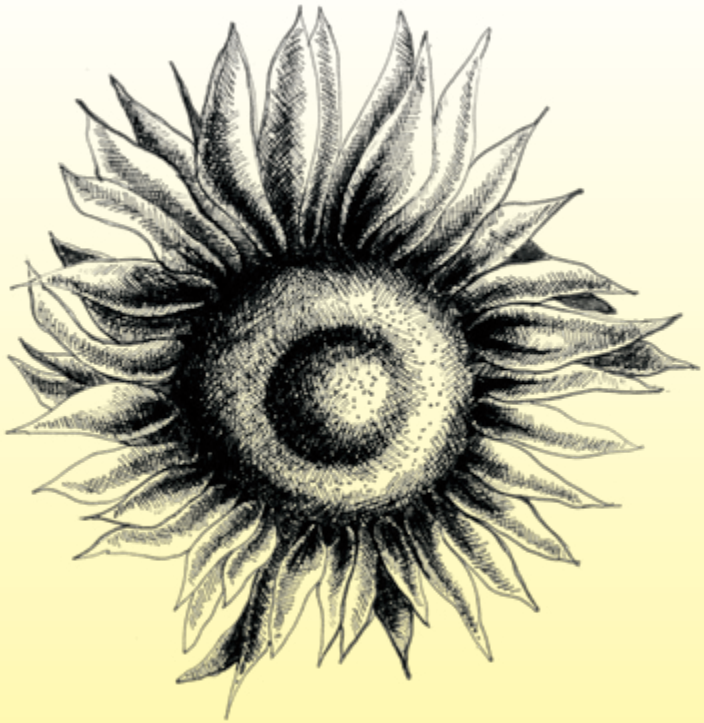

FOTOKLUB

ČERNÁ SLUNEČNICE

Elektronická verze Ročenky 2011

(číslování stránek se může mírně lišit od tištěné verze)

OBSAH

Úvodní slovo 5

ZE ŽIVOTA FOTOKLUBU

Křest ročenky 2010 v klubové restauraci Varta 6
Jarní výjezdní zasedání aneb Jak jsme to vymňoukli v Úštěku 10
Otevření rekonstruované kliniky Lexum v Ostravě a vernisáž výstavní kolekce 20
Příroda je mocná čarodějka (výstavní kolekce pro Lexum, Ostrava) 22
Proměny vody (výstavní kolekce pro Lexum, Brno) 24
Fotofestival v Moravské Třebové – 12. ročník 26
Vernisáž v InGarden 28
Leč ve Slavkovském lese aneb Na lovech beze zbraní 30

VÝSTAVNÍ KOLEKCE 2011

Ivan Bumba 38
Ilona Cíchová 42
Jaromír Čištín 46
Ivanka Čištínová 50
Michal Hejna 54
Pavlína Klazarová 58
Martin Klika 62
Miloslav Kokeš 66
Josef Lončák 70
Petra Lončáková (Kamenická) 74
Milan Manda 78
Petr Pazour 82
Aleš Zídek 86

A NA ZÁVĚR...

Mizející posvátno 90
Argentina a Chile 94
Netušené souvislosti 100
České Švýcarsko z Mariiny skály 104
Zkušenosti fotografa s laserovou operací očí 108
PF 2012 aneb Rozloučení s rokem 2011 110
Seznam aktivních členů fotoklubu Černá slunečnice 114
Členové fotoklubu reprezentují 115

Copyright **© Černá slunečnice 2011**
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uchovávána ve vyhledávacím systému nebo šířena v jakékoliv formě a úmyslu elektronicky, mechanicky, kopírováním nebo jinak bez souhlasu majitele práv.
Fotografie, u kterých není uvedeno jméno autora, jsou majetkem fotoklubu Černá slunečnice.
U ostatních fotografií patří veškerá práva jednotlivým autorům.
Logo Černé slunečnice **© Ilona Cíchová**
Jazykové úpravy **Pavlína Klazarová**
Grafická úprava **© Michal Hejna & Ivan Bumba**

ÚVODNÍ SLOVO

„Černá“ slunečnice se na první pohled může jevit jako zachmuřená, ale při hledání, přemýšlení a dívání se člověk objeví filozofii a optimismus všech, kteří se v ročence prezentují. Každý autor má svůj osobitý fotografický a výtvarný pohled, který je ovšem svázán a ovlivňován společenstvím fotoklubu.

Nikdo z nich nepracuje s digitálními schválnostmi a formálnostmi. Fotky vznikají se smyslem pro jedinečnost okamžiku v živém reálu, nikoli v počítači – ten slouží jen jako prostředek pro výsledné výtvarné a technické zpracování.

Přál bych všem z Černé slunečnice, aby fotografie a jejich prostřednictvím sdělované dojmy a zážitky zůstaly jejich vnitřní potřebou, nutkáním, koníčkem, ba přímo pivovarským valachem, který se kouzly života, přírody a vzájemného poznávání přemění v letícího Pegase.

Jiří Všetečka, fotograf

Fotograf Jiří Všetečka © Josef Louda 2011

KŘEST ROČENKY 2010 V KLUBOVÉ RESTAURACI VARTA

|leden 2011|Michal Hejna|

Osmnáctým lednem roku 2011 začal pro členy fotoklubu Černá slunečnice další, v pořadí již jedenáctý rok pravidelných setkávání. Uplynulých deset let stvrdilo vzájemné přátelství a ukázalo, že společný zájem o fotografii může být skvělým předpokladem dlouhodobých a pevných kamarádských vztahů.

První letošní akce se nesla ve znamení křtu Ročenky 2010, která spatřila světlo světa na konci uplynulého roku, přesně čtyři dny před Vánocemi. S potěšením musím konstatovat, že vydávání klubové ročenky se stává tradicí, ta letošní je v pořadí již třetí. A to zavazuje. Nyní zpět ke křtu. Oficiální začátek byl stanoven na sedmou hodinu večerní. Důležitost setkání si uvědomovali všichni, takže po delší době přišlo na Vartu všech třináct aktivních členů. Včetně Ilonky, která v březnu čekala přírůstek do rodiny – tou dobou ještě utajeného pohlaví. A měli jsme hosta. Pozvání přijal náš dvorní tiskař a spřízněná duše RNDr. Jiří Růžek, jehož domácí laboratoří procházejí všechny snímky prezentované na fotoklubových výstavách po celé republice. Samotný křest se povedl. Jiří Růžek obklopen všemi přítomnými polil jeden výtisk knihy sektem, a to před velkým promítacím plátnem, na kterém se hrdě vyjímal obraz přebalu právě oslavované ročenky. Do všeobecného veselí v šestivteřinových intervalech ze stativu blýskala všem do očí Mildova zrcadlovka, zatímco Petrův kompakt tiše vrčel tajně položen na stolku a neosobně pořizoval videozáznam našeho počínání.

Po slavnostním aktu následovala druhá část programu. Tou se stalo promítání fotografií podbarvené jemnou hudbou. Nejprve jsem prezentoval své snímky z roku 2010. Na plátně se střídaly obrazy Krajin imaginace, Zakázaných území, Kořenů buků a dalších fotografických cyklů. Po potlesku nastoupil Petr se svým Průvodcem po Kostarice. Přenesl nás do Střední Ameriky, bohaté na působivé přírodní scenerie, s neuvěřitelnou pestrostí fauny a flóry. Zářivé barvy papoušků a kolibříků kontrastovaly s přítmím pralesních vodopádů. Do tiché hudby se ozvala pouze vtipná Milanova poznámka: „Petře, tos nemohl urvat to stéblo trávy před tlamou toho krokodýla?“ Po skončení druhé prezentace opět zazněl potlesk. Nakonec jsme zhlédli ještě horké čerstvě natočené video ze křtu. Obrazovou část sice můžete v omezené míře vidět na další dvoustraně, ale co dílku dalo ten správný punc, je zvukový doprovod. Během promítání duněly celou Vartou a přilehlým okolím salvy smíchu... Za rok tedy opět na shledanou!

Křtu se ujal RNDr. Jiří Růžek © Miloslav Kokeš

Zamyšlený Petr odchází zastavit videozáznam © Miloslav Kokeš

Slavnostní foto s Ročenkami 2010 © Miloslav Kokeš
(zleva Jiří Růžek, Ilonka, Pepa, Martin, Ivanka, Jaromír, v podřepu Petr, Pavlína, Ivan, v předklonu Aleš, Petra, Michal, Milan a Miloš)

Ze zlatého fondu klubové kinematografie aneb Statické obrázky z videa křtu Ročenky 2010 ve velkém sále klubové restaurace Varta © Petr Pazour

cenzurováno

JARNÍ VÝJEZDNÍ ZASEDÁNÍ ANEB JAK JSME TO VYMŇOUKLI V ÚŠTĚKU

|duben 2011|Ivan Bumba a Pavlína Klazarová|

Ivan: Lokalitu pro jarní focení jsme plánovali až na poslední chvíli, proto jsme uvítali Milanovu nabídku na ubytování v malebné vísce Lukov nedaleko Úštěku. Roubené stavení s pavlačí, kachlovými kamny a krásnou svažitou zahradou nám při toulkách po okolí poskytlo opravdový domov. Většina osazenstva přijela na místo úspěšně již v průběhu čtvrtka. Cesta po místních komunikacích totiž už od sjezdu z dálnice připomínala válečnou zónu. Díry jako po granátech zely i v silnicích I. třídy. Michal z Prahy vyrazil brzy ráno a cestou prováděl terénní výzkum na téma „infrafotografie“.

Neváhali jsme ani okamžik a vydali se hledat první zajímavou lokalitu pro světelné instalace – tzv. fotolandart – k blízkému Úštěku, kde měla být stará cesta vytesaná do skály. Milan jako zkušený místní partyzán po několika dohadech neomylně místo našel a tříhodinové dílo mohlo začít.

Ihned po návratu z akce na roubenku mužstvo rozdělalo oheň a při posezení u opékaných špekáčků počalo kout plány, jak to dál vymňoukneme. Oheň jsme udržovali do pozdních nočních hodin, kdy dorazila další část fotoklubu.

V pátek zatroubila ve 4.30 (po dvou hodinách spánku) Mildova polnice na zteč hráze Dolanského rybníka s typickou siluetou hradu Ronov na stejnojmenném čedičovém kuželu v pozadí. Dojeli jsme k místu, kde zela díra po protržené hrázi sousedního rybníka, a museli se kus vracet. I tak jsme v sílícím ranním světle a ledovém větru vybalili digitální nádobíčko a počali sytit čipy čerstvými fotony a při výměnách objektivů v terénu občas i prachem zavátých cest. Ve skrytu duše se už každý těšil na posezení na vyhřátých kachlových kamnech s hrncem horkého čaje v ruce a vydatnou snídaní v žaludku. Tak se také po dvou hodinách stalo a jako bonus jsme se odebrali do světnice pro hosty dospat hříchy noci.

Odpoledne jsme vyrazili do okolí rozhledny Strážní vrch, počasí bylo ideální na fotografování dalekých výhledů. Obklopovaly nás louky s rašící svěže zelenou trávou a ještě neolistěnými letitými stromy. Jen všudypřítomný vítr nenechal ani na chvíli uklidnit vibrující stativy.

Po návratu jsme se s Michalem odebrali v podvečer k obci Prachová, kde v poli stojí rozbořený empírový kostel sv. Václava z roku 1835 připomínající svým stylem italskou renesanci. Vítr v rozvalinách děsivě skučel, Karel Hynek Mácha by měl jistě z takové atmosféry radost. Technikou zvanou fotolandart jsme na zdi počali „malovat“ své budoucí dílo.

Sobotním ránem se opět rozdrnčely mobilní přístroje, které nikdy nespí, a vytrhly nás ze slastného snění o dokonalých fotografiích. Cílem byl

Tři grácie © Milan Manda

nedaleký severozápadní výběžek Kokořínska, odkud jsme při východu slunce byli svědky nádherného barevného představení, které za pomoci vodních par, mraků a světla vykouzlilo na našich displejích nadějně vyhlížející snímky. Jen velmi silný vítr opět komplikoval naše snažení, a tak padlo rozhodnutí se sem ještě v neděli na poslední svítání vrátit.

Miloš tradičně přichystal královskou snídani s míchanými vajíčky a po prohřátí našich vymrzlých kostí jsme se odebrali do hebké náruče spánku. Ani po výtečném obědě U Doušů v nedalekých Kravařích se vichr neutišil, a tak se z nás stali hoši od Bobřího potoka, kde panovalo závětří a klid pro fotografování vodopádů a kvetoucích bylin. Zvláště Milan si v poloze ležícího střelce užíval svůj nový makroobjektiv. Jeho cílem byly zvláštní květy devětsilu a jiných představitelů jarní rostlinné říše.

K večeru jsme opustili údolní klid a k naší spokojenosti zjistili, že se vítr umoudřil. Spolu s Michalem jsme tak konečně mohli dokončit svůj záměr a do třetice všeho dobrého a zlého odešli fotografovat kapličky Kalvárie ve svitu měsíce a hvězd. Ostatní v útulné roubence v družné debatě spokojeně degustovali víno.

V neděli jsme si zopakovali výjezd na Kokořínsko a opravdu se podařil malý zázrak. Nepohnul se ani jarní lísteček a my strávili poklidné fotografické ráno obklopeni krásnou přírodou.

Na závěr pobytu jsme všichni navštívili místní Galerii na Gruntu s vinným sklípkem a u sklenky dobrého moku domluvili se spolumajitelkou Claudií Deutschovou výstavu našeho fotoklubu na červen 2012.

Pavlína: Část fotoklubu, která se do Milanovy chalupy nevešla, se ubytovala přímo pod typickou dominantou Úštěcka – kopcem Kalvárie v krásně zrekonstruované zemědělské usedlosti nazvané Statek Pod Kalvárií (Ostré 22). Bylo vidět, že sympatičtí majitelé si s jeho jednoduchým, ale moderním a praktickým vybavením dali práci až do posledních detailů, které ve většině jiných penzionů z nepochopitelných důvodů chybí (v koupelně najdete skládací sušák na prádlo a propocené oblečení, na společné chodbě pak nádoby na tříděný odpad, dostatek starých novin do vlhkých bot, obouvací lžíci…). Bezbariérové rodinné apartmány v přízemí mají obývací pokoj s kuchyňkou propojený jihovýchodním francouzským oknem s terasou na zahradě. Není zde televize, zato stáj s koňmi a útulná kavárna, kde se vaří jednoduchá, ale domácká a zdravá jídla.

Tato část Černé slunečnice se v sobotu dopoledne vydala probouzející se jarní přírodou na zříceninu hradu Helfenburk (nejlépe dochovaný gotický hrad pražských arcibiskupů), kde jsme potkali partu místních nadšenců, kteří o něj pečují. Ti nás pustili do věže, z níž byl nádherný rozhled na okolní krajinu včetně Kalvárie. Odpoledne jsme se toulali v okolí Dolanského rybníku a Bílého Kostelce, kde se nacházejí zbytky zaniklého barokního kostela sv. Havla. Večerní společné posezení s dobrým pitím a jídlem v Milanově lukovské chalupě krásný den završilo.

V neděli jsme s Ivankou a Jaromírem vyrazili do sychravého rána za východem slunce na Kalvárii. Z kopce jsme však v dáli zahlédli vábivou mlhu válející se nad rybníkem Chmelař. Jaromíra, který měl promyšlený ranní záběr mezi kaplemi a chtěl ho uskutečnit, jsme nechaly samotného. S Ivankou jsme seběhly k autu a odjely ke Chmelaři, kde jsme za tajuplných jazzových souzvuků probouzejícího se vodního ptactva, baletu mlhy, světla a barev svítání strávily skoro hodinu. Cestou do Prahy jsme se zastavili ještě v Úštěku, kde jsme si prohlédli tzv. ptačí domky, synagogu a židovský hřbitov.

Černá slunečnice pózující (před Milanovou chalupou) © Michal Hejna

Kapličky na Kalvárii © Michal Hejna

Svítání na Kokořínsku © Petr Pazour

U rybníka Chmelaře © Ivanka Čištínová

Ráno nad Ralskou pahorkatinou © Milan Manda

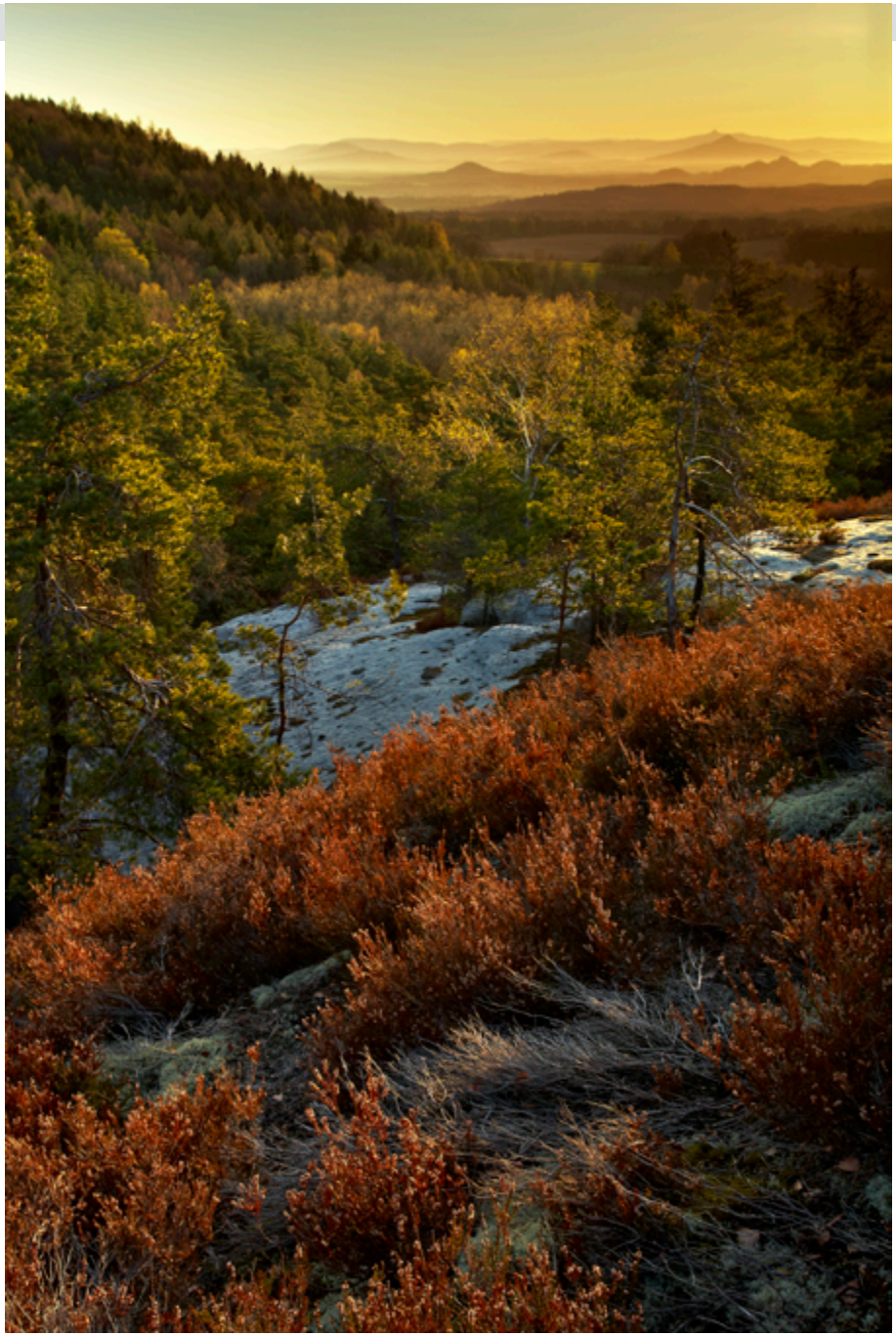

Kokořínské ráno © Milan Manda

Poslední světlo © Petr Pazour

Jako na divadle © Jaromír Čištín

Prachová *(fotografie z cyklu FotolandArt aneb Luminografické obrazy české krajiny)* © Michal Hejna & Ivan Bumba

Smeť z klenby v Prachové
Vítr měl pod víčky
Srdce mé nachové.

OTEVŘENÍ REKONSTRUOVANÉ KLINIKY LEXUM V OSTRAVĚ A VERNISÁŽ VÝSTAVNÍ KOLEKCE

|červen 2011|Aleš Zídek|

V červnu otevřel generální sponzor naší loňské ročenky, Evropská oční klinika LEXUM, své zrekonstruované prostory v Ostravě. V rámci slavnostní akce proběhla i vernisáž výstavy fotografií z kolekce ***Příroda je mocná čarodějka***. Za náš fotoklub se zúčastnili Iva a Jaromír Čištínovi, Michal Hejna a já.

Ve stejné době byla naše další kolekce připravená ve spolupráci s oční klinikou Lexum, tentokrát s námětem ***Proměny vody***, instalována na klinice v Brně.

Účastníky slavnostního otevření nově zrekonstruovaných prostor v Ostravě přivítalo vedení Evropské oční kliniky LEXUM, zejména prof. MUDr. Martin Filipec, CSc., hlavní lékařský ředitel, generální ředitel MUDr. Peter Ivančák, Ph.D., vedoucí lékaři ostravské kliniky a další zaměstnanci.

Vernisáž výstavy našich fotografií jsem zahájil úvodním slovem a jménem nás všech jsem oční klinice poděkoval za podporu fotoklubu včetně možnosti prezentovat téma přírody, tak blízké většině z nás, širší veřejnosti v jejích prostorách. Příroda i voda jsou vytištěny na 1cm kapě ve formátu 60 x 90 cm a zarámovány v rámech Nielsen.

Jaromíre, tohle sám nedáš! © Aleš Zídek

U piva ve Stodolní © Michal Hejna

Po skončení oficiální části slavnosti jsme si nenechali ujít fotografický výlet do ulic Ostravy. Na úspěšnou realizaci našeho původně zamýšleného tématu – focení ostravských továrních komplexů v noci – jsme ale toho večera nedosáhli. Zřejmě v rámci šetření energií nebyly zrovna v tu noc železárny ani ostatní tovární komplexy nasvícené. Po delším automobilovém bloumání v ulicích jsme se uchýlili do bezpečí Stodolní, kde jsme strávili zbytek letního večera sledováním středečního ruchu na této nejznámější ostravské ulici a jeho zaznamenáváním prostřednictvím zvláštní kombinace digitální zrcadlovky a starého manuálního objektivu Zenitar 16 mm.

LEXUM Evropská oční klinika

Slavnostní otevření ostravské pobočky Lexum © Michal Hejna

Aleš Zídek představuje fotoklub © Michal Hejna

PŘÍRODA JE MOCNÁ ČARODĚJKA (VÝSTAVNÍ KOLEKCE PRO LEXUM, OSTRAVA)

|červen 2011|Pavlína Klazarová|

Každý z nás má jiné povolání, mnoho dalších zálib, ale jedno máme společné: rádi se touláme přírodou a fotografujeme. Není nad snové svítání, kdy se z mlhy či oparu stydlivě vyhoupne slunce a za zpěvu ptáků začne razantně čarovat světlem, stíny, barvami a odlesky… Každý z nás pak trpělivě stojí za stativem, ani nedutá a s rozechvělým napětím pozoruje, jak atmosféra plyne a sílí. Tiše dýchá a cítí, jak se uvnitř rozlévá pocit vábivého okouzlení. Nebo když slunce usíná a jeho šikmé paprsky vykreslí v krajině jinak nepozorovatelné reliéfy. Je to rituál. Touto krajinou chodili naši předci, zanechali v ní tajemné stopy a my se s pokorou stáváme jejich součástí.

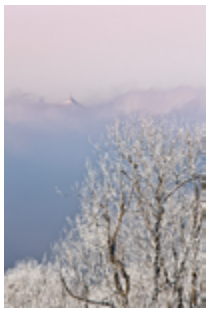

PROMĚNY VODY (VÝSTAVNÍ KOLEKCE PRO LEXUM, BRNO)

|červen 2011|Pavlína Klazarová|

Krajinou od věků plyne i voda, někdy mírná a poetická, jindy kvůli aroganci lidí opomíjená, přehlížená a pak krutě ničící. Napájí vše živé, miliony let utváří charakter míst, čistí přírodu i duši. Tvoří tři čtvrtiny zemského povrchu, z 90 % rostliny a ze 70 % lidské tělo. Co by se stalo, kdyby se ztratila? Hradišťan se za ni modlí v Modlitbě za vodu, vzdáváme jí hold v české hymně. Je životodárná i smrtící, nespoutaná i poslušná, svobodná i regulovaná, tvořivá i destrukční, přítulně houpavá i strašidelně hluboká, něžná i dravá; zurčí, vábí a šálí… Dovede zmizet v rose, mlze, oparu, jinovatce, ledu i sněhu. Všechny její proměny hledáme a zachycujeme. Takové zážitky vás změní. Pomalují duši tisícem obrazů, které si už navždy nesete životem a které se nečekaně vynoří právě tehdy, když potřebujete nabrat sílu ve shonu všedních dnů. Příroda nás tak obdarovává nadvakrát – odnášíme si snímky zastaveného času, o něž se rádi podělíme také s vámi, ale i skrytý, jen a jen intimní pocit věčné krásy.

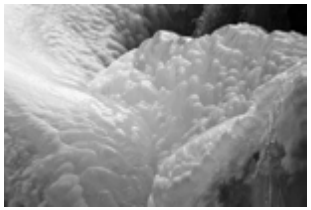

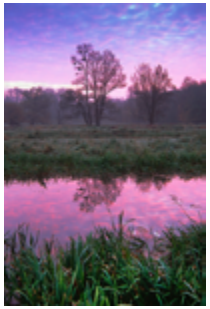

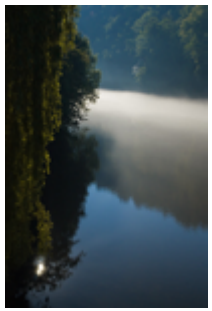

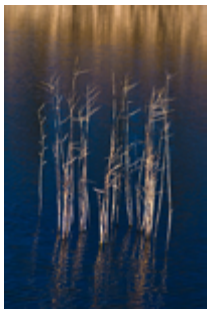
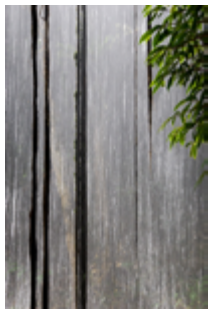

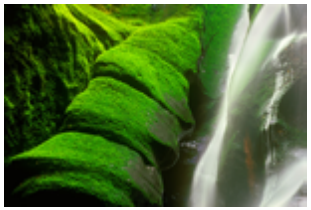

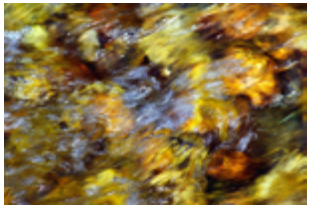

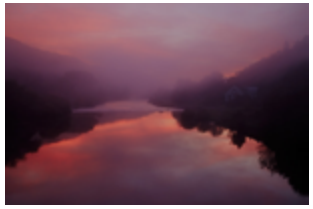

FOTOFESTIVAL V MORAVSKÉ TŘEBOVÉ – 12. ROČNÍK

|červen 2011|Ivanka Čištínová|

V rámci konání již 12. ročníku fotofestivalu (25. 6. až 31. 8. 2011) jsme měli posedmé příležitost představit fotoklubovou kolekci na zdejším městském úřadě. Pro letošek jsme připravili Triptychy, tedy 13 trojic tematicky sjednocených snímků. Naše fotografie dotvářely reprezentativní prostředí radnice až téměř do konce srpna.

Hlavní program festivalu probíhal jako vždy hned první den. Na úvod zazpíval vokální soubor Fermáta pětici nádherných písní. Po slavnostním zahájení jsme vyslechli několik přednášek, nejpoutavější byla Libuše Jarcovjáková, která vyprávěla o svém životním osudu před i po emigraci do Západního Berlína, samozřejmě za doprovodu promítaných snímků. Následoval neméně zajímavý životní příběh a názor na fotografování Jaroslava Kučery. Poté jsme si prohlédli expozice těchto i dalších známých autorů i fotoklubů, již tradičně rozmístěné v objektech historického jádra Moravské Třebové. Jednu z nich pořadatelé věnovali také zakladateli fotofestivalu Rudolfu Zukalovi, který bohužel koncem roku 2010 zemřel. Město v jím započaté tradici pokračuje, a tak bude akce jistě žít i v dalších letech.

Příjemný fotovíkend jsme zakončili v Krasíkově na chalupě pohostinných kolegů a kamarádů Petry a Pepy Lončákových.

Černá slunečnice si prohlíží expozici výstavy © Ivanka Čištínová

Společné foto před Petrovými zvířátky © Ivanka Čištínová

Černá slunečnice před radnicí v Moravské Třebové © Ivanka Čištínová

VERNISÁŽ V INGARDEN

|září 2011|Ivan Bumba|

V pondělí 5. září proběhla od 18.33 hodin vernisáž výstavy fotografií Černé slunečnice v prostorách školicího a kulturního centra InGarden; výstava trvala do 16. října. Snímky, které zpříjemňovaly probíhající školení, byly rozmístěny v hlavních sálech a na stěnách chodeb. Vernisáž zahájil a naše triptychy představil Aleš Zídek, který pak předal slovo Jiřímu Růžkovi, našemu letitému dvornímu tiskaři výstavních zvětšenin.

K srdečné a bezprostřední atmosféře přispěla hojnost návštěvníků, profesionální a lidský přístup manželů Horešovských, kteří se o chod centra starají. Třešničkou na dortu se stala projekce multimediálního pásma vystavených triptychů. Fotografie ve spojení s hudbou a krátkými texty přinesly, jak doufáme, všem přítomným nevšední zážitek.
K dobré pohodě a následným diskusím nad vystavenými snímky přispěl bohatý raut.

Projekce začíná © Jaromír Čištín

Přivítání z úst pana Horešovského © Jaromír Čištín

Účastníci vernisáže © Jaromír Čištín

LEČ VE SLAVKOVSKÉM LESE ANEB NA LOVECH BEZE ZBRANÍ

|říjen 2011|Ivan Bumba a Ivanka Čištínová|

Ivan: Lovecká sezona je v říjnu v plném proudu a ani Černá slunečnice nemohla zůstat pozadu. Základnou pro výpravy a naším dočasným domovem se stal penzion U Nováka v obci Prameny, přímo v srdci Slavkovského lesa nedaleko Mariánských Lázní.

Ivanka s Jaromírem obhlíželi terén a vhodné lokality již od středy, většina z fotolovců pak dorazila ve čtvrtek večer. Milda hrdinně zápasící se zraněním nohy z pracovního boje a od Bečova navíc ještě s mučivým hladem šněroval s polozavřenými víčky a tajemným úsměvem na tváři místní úzké a klikaté silničky. Bolest tlumící léky odvedly až příliš dobrou práci, a proto jsem se ho snažil udržovat v alespoň polobdělém stavu. Dorazili jsme do příjemně vyhřátého penzionu, kde jsme stlačili výtečnou tlačenku s octem a cibulí. Po celé tři dny bylo na programu brzké ranní vstávání a cílem úžasné rybníky a močály v okolí loveckého zámečku Kladská.

Po odtroubení mobilních budíčků v šest ráno jsme naložili zbraně do našich lehoučce obrněných transportérů a vydali se skrz mlžné cáry vstříc rannímu dobrodružství.

Na malém kousku území vyčarovala příroda z jednoduché kombinace mlhy, bezvětří, jinovatky a vycházejícího slunce fantastické scenerie. Všichni rázem zapomněli na zimu a fotolovy začaly hned těmi nejlepšími trofejemi. Na závěr všem překvapeným fotografům přeběhl přímo před nosem velký jelen a plavmo směřoval přes namrzlé louky do lesa. Naše „pušky“ však pevně držely na stativech a s akční fotografií nikdo z nás nepočítal.

Vydatná snídaně na sebe nenechala čekat a již se plánovalo, kam vyrazíme přes den. Chladné slunečné dny přímo vybízely k toulání se krajinou opuštěných pastvin, osamělých stromů a především hlubokých lesů s mnoha rybníky, na jejichž klidné hladině se realisticky odrážela nebesa a barvy podzimu. Tomuto jevu napomáhala temně hnědá voda původem z okolních rašelinišť.

V chladných dnech je nejlepší autoturistika. Pěkně v pohodlí vyhřívaných sedaček jsme sledovali okolí, a pokud nás něco zaujalo, zastavili jsme a vyběhli, abychom posléze mávli rukou a jeli dál.

Místo popisů navštívených míst raději nechme promluvit naše úlovky a příště zase někdy „fotolovu zdar!“.

Mezi bolševníky © Michal Hejna

Ivanka: S Jaromírem jsme vyráželi jako předvoj už ve středu ráno, tentokrát za vydatného deště. Cestou jsme měli naplánovaných několik zastávek, v dešti jsme ale spíš než cokoliv jiného zabíjeli čas. Posledními místy byly Mariánské Lázně a Kladská, kde jsme zjišťovali možnosti stravování, případně nákupu. Naše tušení, že v Pramenech nebude obchod ani restaurace, se ukázalo jako správné.

Na místo jsme dorazili podle dohody v 16 hodin, penzion byl příjemný, pan domácí také a dal nám k dispozici veškeré klíče od pokojů. Další den jsme strávili v Lokti a u Svatošských skal. Pršet přestalo, na obloze se objevily mraky, k večeru se téměř vyjasnilo. V době, kdy slunce začalo být nejkrásnější a krajina nejfotogeničtější, jsme se otočili a směřovali zpět k penzionu, aby tam kolegové zbytečně nečekali.

V pátek ráno (to už nás bylo šest) jsme za hluboké tmy vyrazili na Kladskou. Cestou teploměry aut ukazovaly –7,5 °C. Mráz vytvořil nádhernou jinovatku a nad rybníkem se vznášela mlha. Nadšeně jsme zaujali svá místa a čekali na východ slunce. Pro taková rána se jezdí na Kladskou! Byli jsme tam ještě po oba další dny, ale tak pěkné svítání už nepřišlo.

U pramene na zahradě penzionu U Nováka © Michal Hejna

Zbytek fotoklubu dorazil v pátek večer. Během soboty jsme se roztrhali na menší skupinky, jedna odjela k opuštěnému viaduktu v Horním Slavkově (Michal s Ivanem tam později fotili i v noci), druhá vyšplhala na rozhlednu Krásno a poté se vydala do Mariánských Lázní, kam si Pepa s Péťou zajeli ještě večer poslechnout koncert u Zpívající fontány. Zajímavých míst je v okolí Pramenů opravdu dost.

V neděli foto na rozloučenou (když z Pramenů, tak u pramene) a už jsme se rozjeli každý jiným směrem podle svých plánů a představ, jak ještě využít prosluněnou neděli. A teď už můžeme vymýšlet místo pro jarní workshop.

Zrcadlo na Kladské © Ivan Bumba

Brčálník na Kladské © Ivan Bumba

Kouzelné ráno © Jaromír Čištín

Mrazivé ráno na Kladské © Ivan Bumba

První ohlášení paní zimy © Milan Manda

Polárka © Miloslav Kokeš

Ivan Bumba

* 1973

Dyje – to je kráska zahalená lehce v cárech mlhy, ráda se koupající v prvních zlatých slunečních paprscích. Jindy se nad její tichou krásou červenají i nebesa a zhlížejí se v jejím zrcadle. Má však i sílu schovat se do pevných skal a tajemně lákat do svého lůna zvědavé poutníky. Každému se odmění...

Uplynulý rok byl pro mne z fotografického hlediska jedním z nejnáročnějších.
Způsobil to hlavně přechod na digitální zpracování snímků. Na první pohled digitální technologie skýtá nekonečně variant, jak se dobrat výsledku. Na pohled druhý jde o nalezení optimálního, pokud možno nedestruktivního procesu, kterým mohu plně využít surová data z čipu k vytvoření výsledné fotografie. Osvědčil se mi obrácený postup, kdy jsem ve svém RAW konvertoru začal používat již přednastavené hodnoty pro vytvoření kýženého efektu a teprve následně zkoumal, jakými nástroji byl dosažen. Posléze jsem sám začal měnit hodnoty těchto nastavení a vytvářel si přednastavení vlastní, lahodící mému subjektivnímu pohledu.
V uplynulém roce jsem se také začal více věnovat komerčním zakázkám a naučit se rychle a přesně zpracovat tisíce fotografií také není snadné. Přes všechna úskalí však musím potvrdit, že s nynější úrovní kontroly zpracování snímků je práce s digitálním obrazem mnohem účinnější a rychlejší než s filmovým materiálem a návrat do analogových vod již neplánuji ani pro „zpestření“.

© Miloslav Kokeš

Zvláštní atmosféra krajiny v podzimním světle „zmrazila“ prchavé okamžiky jedinečných a neopakovatelných kouzel přírody.

Fotograf krajiny, který v podzimním osvětlení či jiné specifické atmosféře zachycuje kouzlo přírody s důrazem na dynamiku nejen záběru, ale i barevného podání. Kompozice obrazů je vyvážená, s emotivním nábojem. Soubor je ucelený a svědčí o autorově hledání a nalézání svébytné prezentace „jeho“ krajiny.

Jiří Všetečka, fotograf

Dyje se probouzí © Ivan Bumba

Dyje podvečerní © Ivan Bumba

Dyje hořící © Ivan Bumba

Ilona Cíchová

* 1979

© Miloslav Kokeš

Tento rok jsem se rozhodla vrátit se ještě k cestě po jižní Indii a pro výstavní kolekci jsem vybrala fotografie dětí s názvem „Pohledy odjinud“.

Snímky mají společné téma – zvědavé dětské oči, které se otáčí a hledí do objektivu.

Bezprostřední a zvědavé děti byly v Indii tím nejlepším cílem k fotografování. Nechaly se ochotně fotit, nebo jen tak nevědomky pózovaly jako zkušené modelky.

Oči dětí jsou vstupní branou do duše. Zkrácenou formou podaný příběh lidí z Indie.
Soubor fotografií z exotického prostředí vzdálené země přináší zajímavý pohled zaměřený na detaily tváří. Z kompozice a skladby dokumentárních snímků vyplývá podstata a osudy zachycených lidí. Účinná je i volba barevného ladění, která umocňuje výrazy portrétovaných osob. Jde o dokument doby.

Jiří Všetečka, fotograf

Zvědavé pohledy I © Ilona Cíchová

Zvědavé pohledy II © Ilona Cíchová

Zvědavé pohledy III © Ilona Cíchová

Jaromír Čištín

* 1945

© Ivanka Čištínová

Od roku 2006, kdy jsem začal fotografovat, se rád účastním soutěže Praha fotografická. Rok velice rychle utekl a já jsem pár dní před její uzávěrkou zjistil, že jsem pro 15. ročník nic vhodného nevyfotil. S manželkou jsme proto vyrazili do Karlína, kde nás už dlouho lákala zajímavá novostavba Paláce Dunaj. Kolekci jsme pojali každý jinak, oba rozdílné pohledy se nakonec ve výstavním výběru Prahy fotografické objevily.

Já jsem zvolil architekturu. Byl krásný únorový den, modrá obloha se výborně doplňovala s červenou barvou budovy. Stejné snímky jsem pak použil pro fotoklubovou výstavní kolekci. Prahu mám moc rád a rád fotografuji jak historické uličky Starého Města, tak i dynamicky se rozvíjející čtvrtě nové.

Přesný a účinný důkaz toho, že i z technicistní architektury a jejích geometrických řešení lze udělat krásno – grafický obraz.

Osobité fotografie architektury mají nejenom vypovídací hodnotu o určité stavbě, ale svým specifickým pojetím, kompozicí, výřezem a i výběrem detailu či celku vytvářejí grafický obraz. Výběr záběrů a skloubení barevného podání podtrhují vyznění souboru. Zvlášť zajímavý je detail stěny domu s hrou osvětlených oken, která tvoří rytmickou geometrickou kompozici.

Jiří Všetečka, fotograf

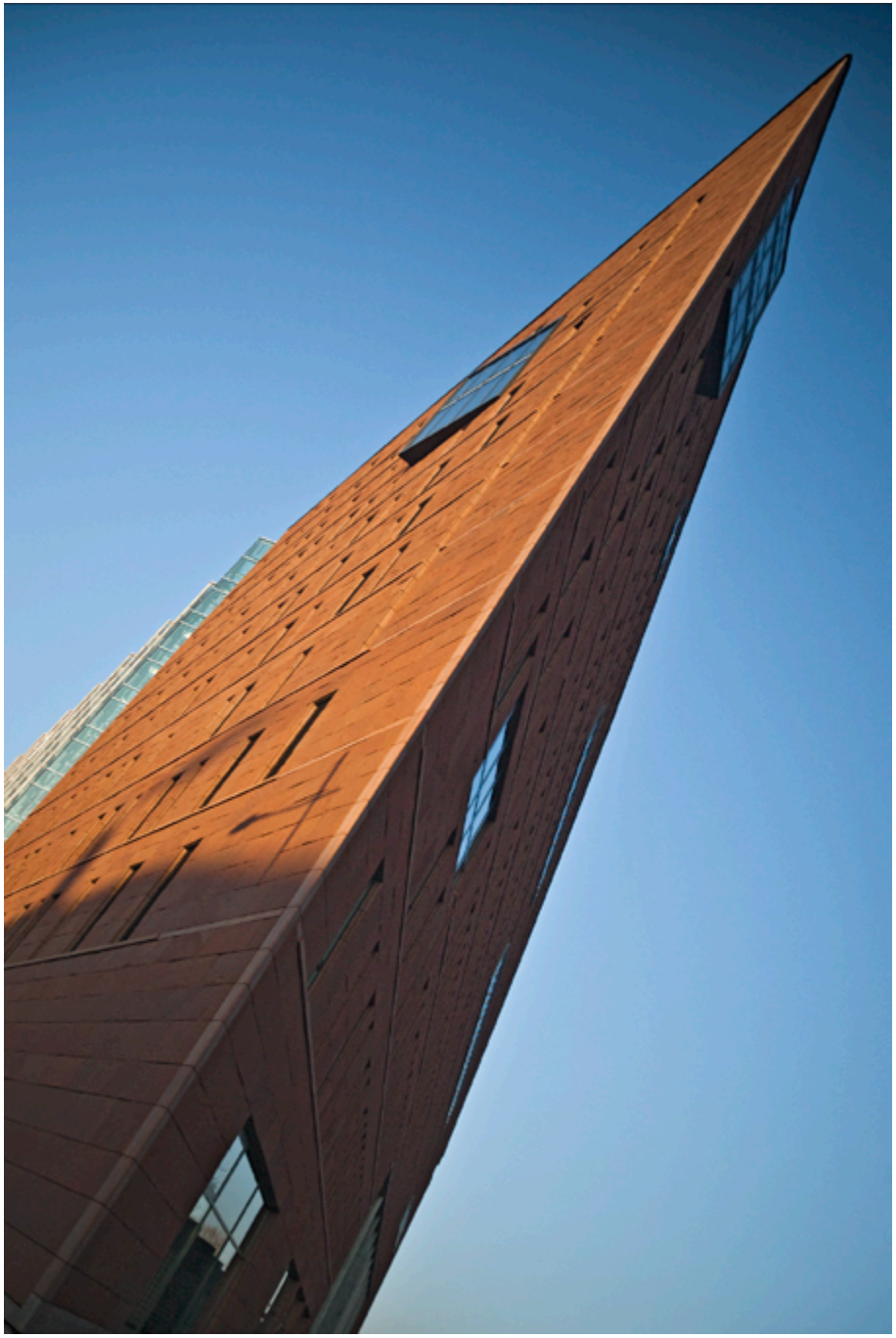

Palác Dunaj I © Jaromír Čištín

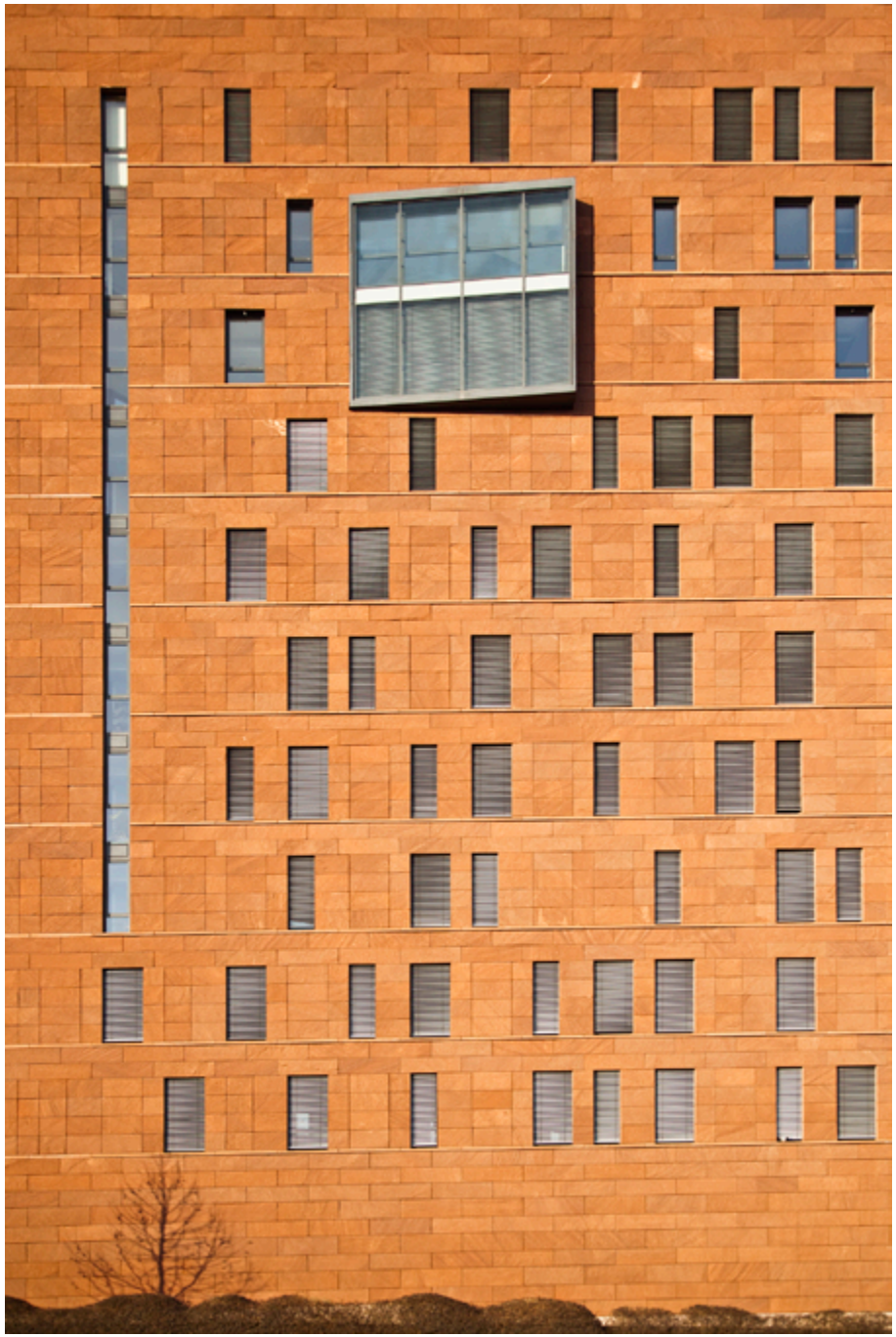

Palác Dunaj II © Jaromír Čištín

Palác Dunaj III © Jaromír Čištín

Ivanka Čištínová

* 1946

© Jaromír Čištín

Na rozdíl od loňské výstavní kolekce, která zahrnovala převážně krajinu, si většina kolegů pro letošní triptychy zvolila témata jiná. Já jsem však krajině zůstala věrná i pro letošek.

Moje trojice pochází z jižní Moravy, kde jsme s manželem v roce 2010 trávili týdenní dovolenou a na podzim jsme se tam ještě na pár dní vrátili s fotoklubem. Zachycuje krásnou a úrodnou krajinu v okolí Valtic, kde se výborně daří odrůdám bílého vína. Pole a políčka osázená převážně vinnou révou se táhnou až k obzoru. Zvlněná krajina, kde se rytmicky střídají mělká údolí s oblými vrcholky, mi vzdáleně připomněla mořské vlny.

Emotivní vnímání, až malířské pojetí tvarů a světla ve fotografii. Krajinomalba.

Triptych krajinářských fotografií je dokonalý jak po stránce kompoziční, tak po stránce osvětlení i celkové skladby. Svědčí o citovém přístupu autorky k fotografování tématu, hledání a čekání na správný okamžik, který umocňuje především vjem plasticity krajiny. Takto vyfotit krajinu je kumšt a pastva pro oči, zejména při prezentaci v podobě velkoplošné fotografie.

Jiří Všetečka, fotograf

Vlnobití I © Ivanka Čištínová

Vlnobití II © Ivanka Čištínová

Vlnobití III © Ivanka Čištínová

Michal Hejna

* 1962

© Michal Hejna

Podle encyklopedie je imaginace obrazotvornost, obrazivost, schopnost představit si živě nepřítomné osoby, scény nebo události. Proč jsem svůj cyklus fantaskních krajin nazval právě Krajiny imaginace?

Jednoho dne cestou domů jsem – a teď použiji to hloupé, zprofanované slovo – prozřel. Upoutal mě rozpraskaný asfalt na okraji chodníku, po kterém jsem kráčel. Praskliny svým tvarem připomínaly kopce na obzoru. Do té chvíle jsem se pachtil za krajinářskou fotografií všude možně, vstával časně ráno, abych zachytil pomíjivou krásu krajiny. V tento pro mne památný okamžik jsem si uvědomil, že obraz čehokoliv, třeba i krajiny, se v mé mysli může objevit znenadání a v podstatě kdekoliv. Že prvotní není scéna před objektivem fotoaparátu, ale MYŠLENKA.

Samozřejmě dál fotografuji krajiny. Ale čím dál víc dbám na osobitý přístup při finálním zpracování. Snažím se divákům zprostředkovat obrazy, které nemohou spatřit vlastníma očima.

Přeměna obyčejné skutečnosti v imaginární celek snové krajiny vybízející k zamyšlení proč, jak a co vnímat.

Krajiny imaginace působí na diváka tak, že si ani neuvědomuje, že se ve skutečnosti jedná o detaily asfaltové silnice. Fotografie svědčí o emotivním pohledu a jeho promyšleném myšlenkovém posunu. Autor nafotí obyčejný detail, který kompozicí a výřezem transformuje do podoby smyšlené krajiny s mraky, sluncem, podzimem… Předkládá změněný rozměr reality a vybízí diváka k přemýšlení. Kromě obsahu je třeba vyzdvihnout i zajímavé výtvarné řešení.

Jiří Všetečka, fotograf

Asfaltová krajina s mraky, Krajina imaginace II © Michal Hejna

Asfaltová krajina uprostřed léta, Krajina imaginace III © Michal Hejna

Asfaltová krajina na konci podzimu, Krajina imaginace IV © Michal Hejna

Pavlína Klazarová

* 1964

© Stanislav Hampl

Vzpomínky se vrství a překrývají. Víří, proplétají se, mizí a vracejí se v jiných souvislostech. Ovlivňují sebe i nás. Někdy se zdá, že si žijí vlastním životem. Ty, jejichž stopy dávno zapadaly prachem, překvapivě ožijí, když letitý nános sfoukne svěží vánek. Zapomínáme, vzpomínáme – stačí nepatrný impuls, jediné slovo, vůně nebo melodie. To přece znám…
Jsou vnitřní krajinou s cestou v nedohlednu, nepolapitelnou polární září, mlhovinou, spirálou černé díry vesmíru.
Jsme to my, naše životy, ztráty a nálezy.
Jsou rozporuplné, rozpustilé, drzé i laskavé, ostré i rozmazané, objektivní i nespravedlivé, věcné i prchavé, chtěné i nechtěné, smutné i vlídně úsměvné. Překvapení, ideály, iluze…
Snění nebo realita? Pravda nebo lež?
Můžeme si s nimi hrát, kladné hýčkat a negativní měnit v pozitivní. Odpouštět.
Jsou zdí, kterou procházíme v čase tam a zpět a popisujeme ji barevnými nadějemi, prosbami, vírou, zkušenostmi, letmými vzkazy, doteky, černobílými nevyslyšenými výkřiky a pochybnostmi. Splýváme s ní v jediný obraz.
Co jsme do ní vepsali?
Byli jsme to my, nebo někdo jiný?
Jsi to Ty, jsem to já.

To nejsou jen vzpomínky na Johna Lennona, to je velmi subjektivní pohled na život. Imagine…

Triptych svědčí o osobním a účinně ztvárněném záměru, kterému je podřízena skladba obrazu. Obsah umocňuje způsob podání, výrazná výtvarná složka a fotografické vnímání. Nutno zdůraznit, že působivé vyznění vyplývá především z pravdivého snímání, které není ovlivněno digitálními úpravami v počítači. Takové řešení podtrhuje podstatu sdělení. Předem připravené a promyšlené snímky dokládají zkušenost s fotografováním.

Jiří Všetečka, fotograf

Vzpomínky I © Pavlína Klazarová

Vzpomínky II © Pavlína Klazarová

Vzpomínky III © Pavlína Klazarová

Martin Klika

* 1971

© Ludmila Klíková

Pro rok 2011 jsem se do výstavní kolekce našeho fotoklubu rozhodl zařadit sérii snímků s názvem Industriál.

Slovo „industriál“ může znamenat leccos: továrny umístěné v krajině, detaily naleštěných strojů, ale i hromadu pokrouceného plechu nebo dým valící se z komínů…

Každý z těchto obrazů vypovídá něco o tom, jak na nás slovo působí, jaké emoce a představy v nás vyvolává. Jsou to představy pozitivní? Nebo v nás industriál vzbuzuje spíše obavy? Oslava, nebo zatracení pokroku?

Na následujících fotografiích můžete posoudit, jak při procházce jedním nejmenovaným sídlištěm v Praze 5 téma zapůsobilo na mne.

Industriální detaily posunuté světlem a kompozicí do světa fantazie, s níž si každý může pohrávat podle svého.

Soubor snových atributů techniky dokládá osobitý přístup autora k fotografovaným objektům. Zdánlivě jednoduché tvary ocelových rour dovedl k zajímavé kompozici s využitím efektního, ale funkčního osvětlení jak v přímém světle, tak i protisvětle. Černobílé zpracování umocňuje obsah a vytváří poutavou geometrickou kompozici. Zvolená velikost celků je doplněna specifickými odrazy na lesknoucím se kovu. Fotografie jsou účelně dotvořeny digitálními úpravami k výraznému výtvarnému projevu.

Jiří Všetečka, fotograf

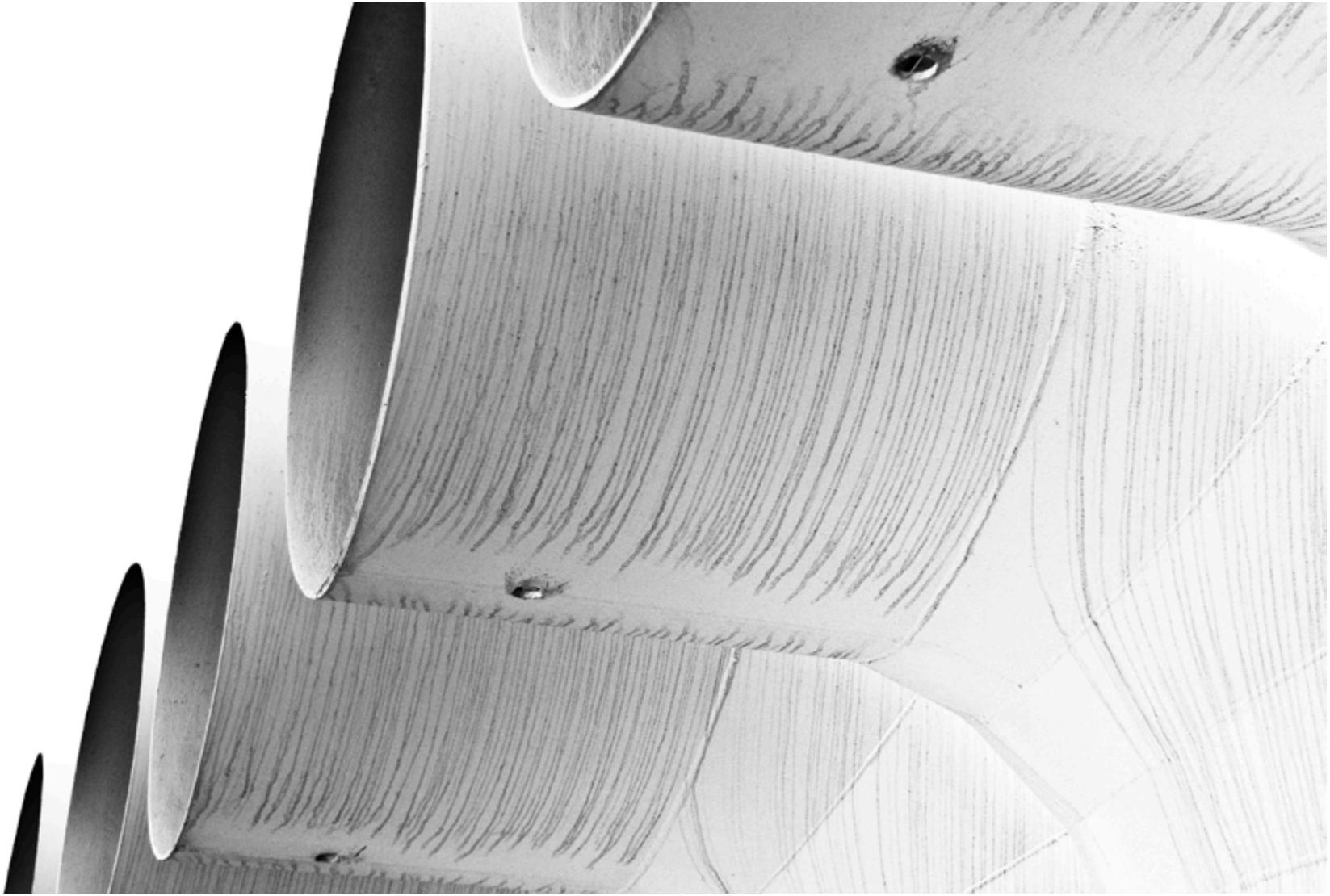

Industriál I © Martin Klika

Industriál II © Martin Klika

Industriál III © Martin Klika

Miloslav Kokeš

* 1963

© Ivan Bumba

V roce 2011 jsem věnoval hodně času fotografování svateb a zakázkové ateliérové tvorbě. Na vlastní nekomerční tvůrčí činnost tedy mnoho času nezbývalo.

V prezentovaném triptychu se při fotografování aktů vracím opět k barevnému vyjádření, které je pro citlivé zobrazení ženského těla nezbytné. Snažím se o decentní kompozice a barevné akcenty, které probouzejí fantazii. Ve svých snímcích nechávám dostatek prostoru pro diváků prožitek. Zároveň jsem si vědom toho, že bez velké důvěry fotografovaných dívek by tyto obrazy nevznikly a velice si jí vážím.

V příštím roce se těším na nové výzvy, protože mě jejich naplňování vždy posune o kousek dál, a to je dobře.

Citlivá poezie erotického pohledu na intimitu, krásu a tajemství ženy.

Akty svědčí o zaujatém a poučeném přístupu k fotografování krásy ženského těla i duše. Autor zajímavým způsobem k umocnění vjemu využívá osvětlení, hru světla a stínů i protisvětla. Soubor vypovídá o perfektním zvládnutí nejenom kompozice, ale i výrazů modelek za účelem souznění a vyjádření podstaty a krásy tohoto náročného tématu. Různorodá intimní atmosféra každého ze snímků vyvolává rozdílné emoce. Co má být vidět, vidět je, co má být skryto, skryto zůstává. Vhodně zvolené atributy jsou i prostředí a dobře zvládnutá draperie v pozadí.

Jiří Všetečka, fotograf

Akt I © Miloslav Kokeš

Akt II © Miloslav Kokeš

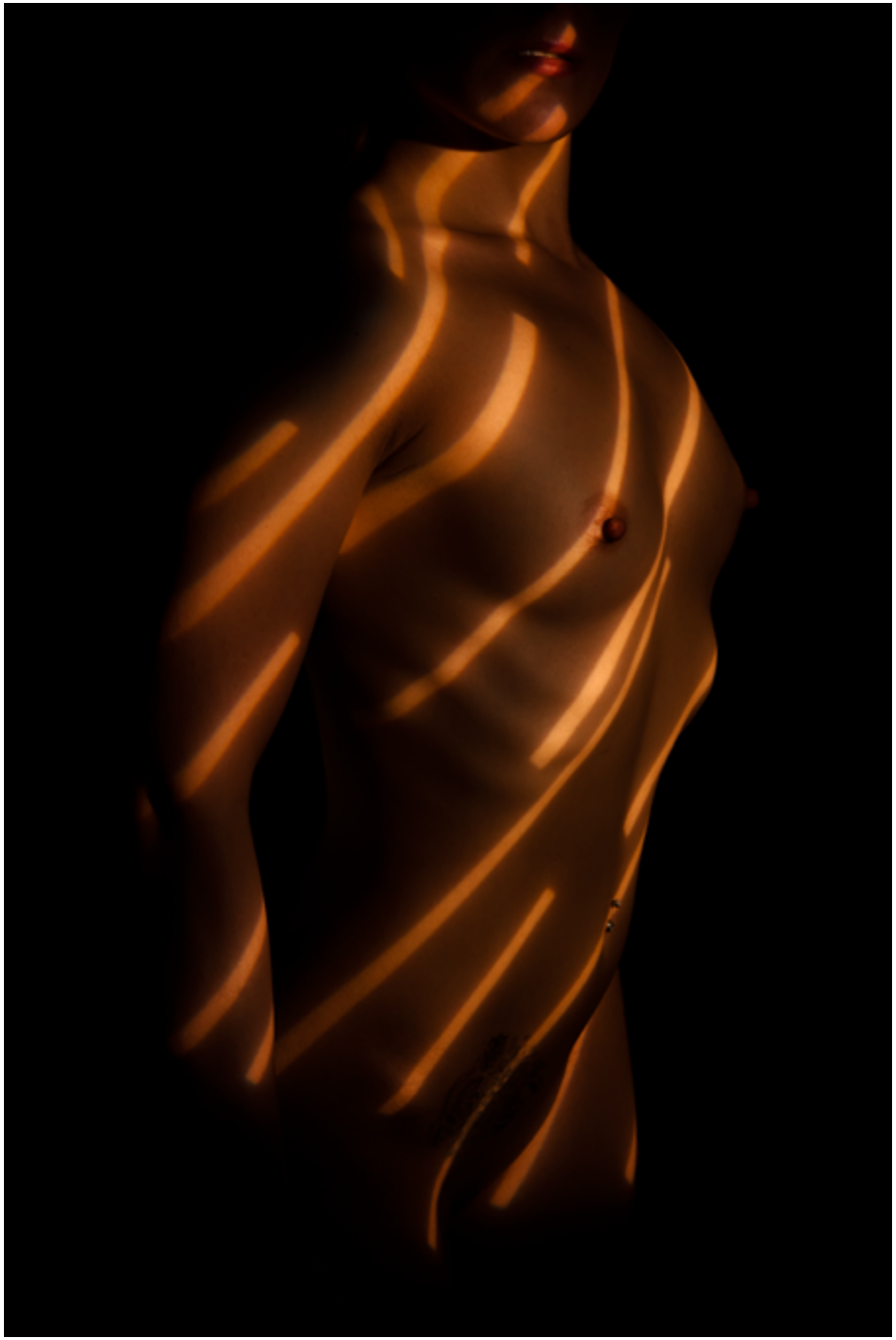

Akt III © Miloslav Kokeš

Josef Lončák

* 1976

© Miloslav Kokeš

Metropole nad Seinou nabízí bezpočet zajímavých námětů, které stojí za stisk spouště fotoaparátu. Každý z nich má neopakovatelné kouzlo, atmosféru…

Pro fotografování v ulicích Paříže jsem oprášil analogovou techniku a použil objektiv typu „rybí oko“. Mým plánem bylo pořídit neobvyklé a pro diváka zajímavé snímky známých míst. Škoda jen, že spousta dalších si na naši návštěvu musí počkat.

Osobité ztvárnění klasických motivů Paříže – celek se prolíná s detailem a svádí k poznávání tajů vábivého města nad Seinou.

Soubor fotografií noční Paříže pořízený na základě funkčně využitého extrémně širokého objektivu. Zvláštním a osobitým způsobem je zde zvýrazněn celek a současně i detail, a to právě pomocí volby úhlu záběru s využitím nočního osvětlení. Dojem umocňuje perfektní zvládnutí náročné kompozice i osvětlení.

Jiří Všetečka, fotograf

Paříž I © Josef Lončák

Paříž II © Josef Lončák

Paříž III © Josef Lončák

Petra Lončáková (Kamenická)

* 1971

© Miloslav Kokeš

Horkovzdušné balony jsou nejbezpečnější dopravní prostředky, které brázdí nebe po celém světě. A současně první, díky kterým se člověk dokázal vznést do vzduchu. Je to úžasný pocit plout tichým ránem nad probouzející se krajinou.

Grafika vnitřku horkovzdušného balonu a strohá barevnost umocněná siluetami lidí v protisvětle vytvářejí prostor pro představy.

Interiér nafukovaného balonu umožnil autorce vytvořit působivé grafické obrazy s hloubkou prostoru zdůrazněného siluetami lidí. Skromná barevnost, která neodvádí pozornost jinam, ještě zvýrazňuje zajímavý vizuální rozměr souboru. Zvlášť poutavý je záběr v protisvětle s účinnou středovou kompozicí.

Jiří Všetečka, fotograf

Balon I © Petra Lončáková (Kamenická)

Balon II © Petra Lončáková (Kamenická)

Balon III © Petra Lončáková (Kamenická)

Milan Manda

* 1973

© Vojtěch Manda

Uhrančivá krása velehor. Daleké výhledy, rozeklané štíty, dokonalost stvořená mnohatisíciletým modelováním přírodními živly. Při pohledu na ně nás zaplaví pokora k jejich majestátnosti a zároveň nicotnost naší existence. Stačí jen zmáčknout spoušť a podělit se o emoce s ostatními.

Fotky vznikly během letošní lyžovačky v Dolomitech. Šidil jsem rodinu, abych mohl fotografovat. Asi nejbizarnější byla jízda po sjezdovce s objemným fotobatohem na zádech a stativem osazeným 10centimetrovými duralovými hroty přes rameno. Ostatní lyžaři asi jen nevěřícně kroutili hlavou.

Rozptýlené světlo a potlačená barevnost vystihují majestátnost horských velikánů.
Italské Dolomity jsou zachyceny ve specifické atmosféře, kde díky potlačené barevnosti vyniká podstata krajiny. Rozptýlené světlo při svébytné kompozici zdůrazňuje krásu a tajemnost velikánů a svědčí o znalosti prostředí a současně i o hledání nejlepšího a neopakovatelného okamžiku pro stisknutí spouště. Záběry vystihují nekonečný prostor vysokohorských panoramat.

Jiří Všetečka, fotograf

Dolomity panoramatické © Milan Manda

Monte Pelmo I © Milan Manda

Monte Pelmo II © Milan Manda

Petr Pazour

* 1973

© Blanka Povolná

Ač jsem srdcem krajinář, občas zatoužím i po jiném námětu. Zvířata při pobytu v přírodě potkávám na každém kroku, a tak jsou pro mne druhým nejbližším tématem. Tyto tři fotografie jsem si přivezl z expedic do Kostariky a Ekvádoru.

Neopakovatelné okamžiky ze života zvířat v jejich typickém prostředí i pozici. Ďábel ve fotografii a odvaha fotit.

Seriál fotografií zvířat je kombinací méně či více detailních záběrů. Svědčí o blízkém a niterném vztahu k přírodě a odvaze fotografovat ve specifickém prostředí. Dokonalá expozice podtrhuje neopakovatelné, jedinečné okamžiky ze života exotických zvířat. Dokládá soustředěný a znalý pohled jak po stránce fotografické a výtvarné, tak i obsahové.

Jiří Všetečka, fotograf

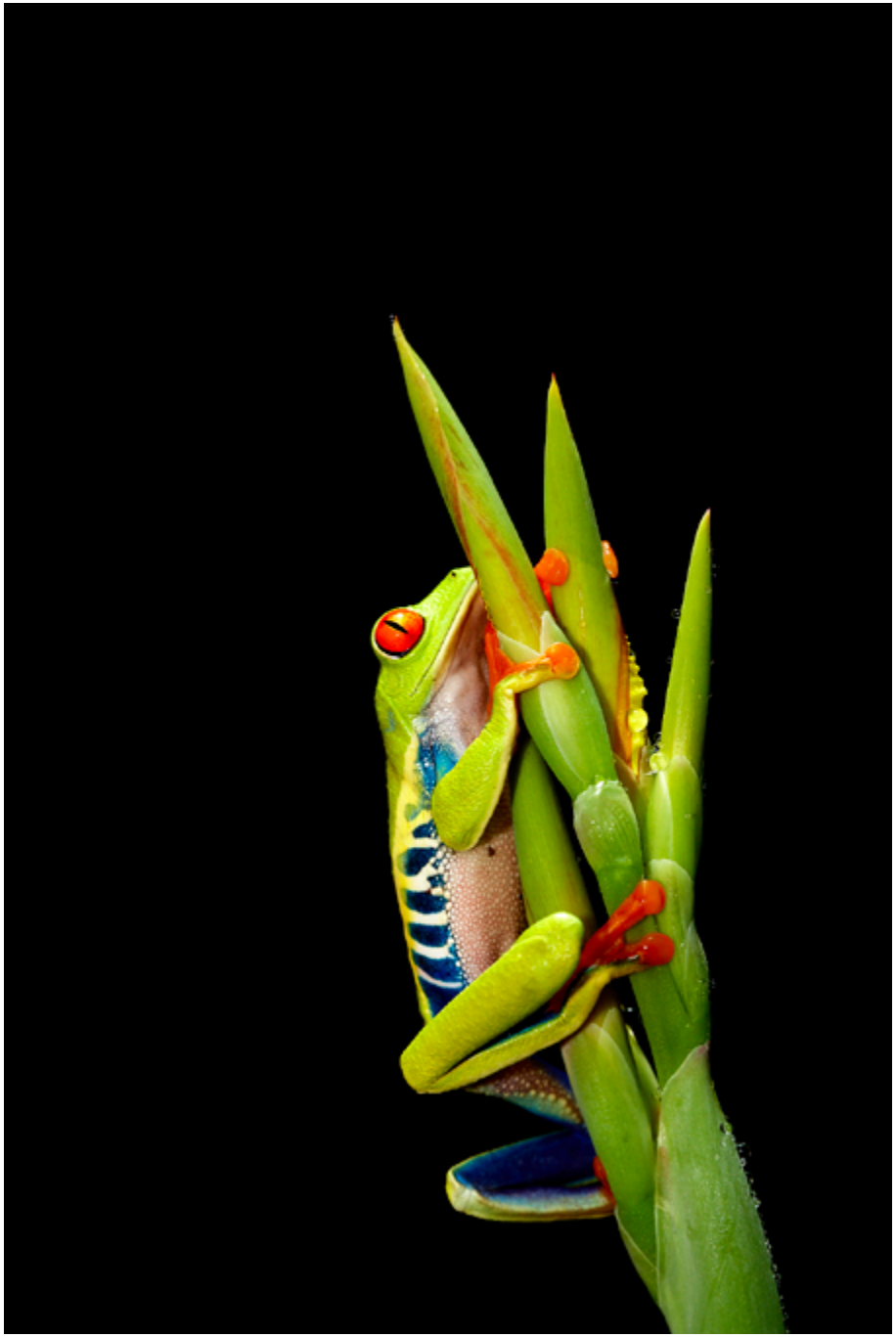

Listovnice červenooká © Petr Pazour

Kolibřík © Petr Pazour

Kajman © Petr Pazour

Aleš Zídek

* 1973

© Aleš Zídek

Při pohledu na svůj fotografický archiv roku 2011 vidím pestrost námětů, počínaje makrofotografií (za použití mezikroužků) přes obnovený zájem o digitální infrafotografii (za použití prastarého Canonu 300D přestavěného na infra), fotografování ochotnického divadla (včetně místní výstavy fotografií), první pokusy o noční snímky a o dlouhou expozici ve dne, snahu o realizaci zvoleného tématu (abstraktní technické formy, mikrokosmos, pocity) až po pokračující dokumentování života rodiny a cest, které mě letos zavedly mimo jiné do Slovinska, Bretaně a na Floridu.

Neživá hmota utilitárních solárních kolektorů znejasněná a posunutá černobílým zpracováním do jiného časoprostoru.

Tři technicky dokonalé, až sci-fi objekty představují detaily solárních kolektorů v zajímavé kompozici vycházející z úhlu pohledu a nasvětlení. Snímky ukazují, že i neživá hmota může mít kouzlo a výtvarnou hodnotu. Funkční a poutavá je i volba černobílého zpracování, které „znejasňuje“ obsah, a fotografie se tak nestávají pouhým technickým dokumentem.

Jiří Všetečka, fotograf

Solarizace I © Aleš Zídek

Solarizace II © Aleš Zídek

Solarizace III © Aleš Zídek

MIZEJÍCÍ POSVÁTNO

|31. Národní soutěž a výstava amatérské fotografie 2011|Michal Hejna|

V dubnu roku 2010 jsme v rámci jarního výjezdního zasedání Černé slunečnice navštívili mimo jiné i chátrající hřbitovní kostel sv. Jakuba Většího v Mrzlicích. Předběžné studium internetu a ostatních pramenů ukázalo, že jeho přestavba proběhla pravděpodobně v 19. století. Do kostela byl později zaveden elektrický proud, který osvětloval oltář. Jeho zbytky se žárovičkami spolu s torzem lavic, kazatelny a zpovědnice tvoří jediné vybavení interiéru, které zůstalo. Na opravu nejsou peníze, takže objekt nejspíš podlehne zkáze, přestože byl Ministerstvem kultury ČR vyhlášen kulturní památkou.

Teprve po příjezdu jsme si na místě uvědomili, jak je kostel zchátralý. Jediný možný vstup dovnitř vede přes zákristii s propadajícím se stropem, jehož zbytky drží ztrouchnivělé a červotočem skrznaskrz prolezlé zbytky trámů. Loď je v žalostném stavu. Vymlácená okna, hromady sutin, torzo dřevěného oltáře a před ním na zemi vylomený kamenný náhrobek s erbem, malovaná kazatelna, o stěnu opřený a v prachu stojící plechový Ježíš s rozpřaženýma rukama, který jakoby unaven rezignovaně smutní nad zmarem, jenž potkal toto kdysi udržované a navštěvované místo. Pro nás fotografy to však byla výzva, kterou jsme využili a na místě vzniklo množství fotografií. V interiéru kostela i jeho blízkém okolí se postupně během dvou návštěv vystřídal celý fotoklub.

Mizející posvátno IX © Michal Hejna

Na jednom z pravidelných setkání v klubové restauraci Varta se na podzim roku 2010 zrodil nápad vytvořit ze snímků cyklus a zúčastnit se s ním 31. Národní soutěže a výstavy amatérské fotografie 2011 ve Svitavách. Při sestavování kolekce jsme postupovali dvoukolově. První předvýběr proběhl na základě internetové galerie a hlasování členů. Fotografie vybrané podle počtu nasbíraných hlasů jsme pak hodnotili v papírové podobě v kole druhém. Způsob výběru a sestavení kolekce provázely bouřlivé debaty. Díky nim jsme si uvědomili a ověřili, že pouze diskusí nad hmatatelnými zvětšeninami formátu A4 jsme schopni dobrat se výsledku, který reprezentuje názor většiny.

Mizející posvátno I © Michal Hejna

Na stupně vítězů letos naše společné dílo sice nevystoupalo, přesto se kolekce Mizející posvátno stala spolu s pracemi čtyř oceněných fotoklubů součástí putovní výstavy, která měla po Svitavách reprízy v Praze, Turnově, Hradci Králové, Pardubicích a Bratislavě.

Mizející posvátno II © Miloslav Kokeš

Mizející posvátno III © Michal Hejna

Mizející posvátno IV © Jaromír Čištín

Mizející posvátno V © Aleš Zídek

Mizející posvátno VI © Petr Pazour

Mizející posvátno X © Jaromír Čištín

Mizející posvátno XI © Aleš Zídek

Mizející posvátno XIII © Petr Pazour

Mizející posvátno VII © Aleš Zídek

Mizející posvátno VIII © Milan Manda

Mizející posvátno XII © Ivanka Čištínová

Mizející posvátno XIV © Jaromír Čištín

Mizející posvátno XV © Ilona Cíchová

ARGENTINA A CHILE

|Martin Klika|

Na konci loňského roku jsem měl možnost navštívit Argentinu a Chile a poznat alespoň část těchto krásných zemí. Naše cesta trvala něco přes čtyři týdny. Po přistání v Buenos Aires jsme autobusem zamířili na jihozápad do oblasti jezer (Bariloche), kde jsme mimo jiné podnikli i jednodenní výlet v Parque Nacional Nahuel Huapi. Z Bariloche jsme opět autobusem zamířili dál na jih, až k ledovci Perito Moreno. Odtud pak naše cesta pokračovala do Chile, do srdce NP Torres del Paine. Absolvovali jsme slavný „W trek“ a tentokrát letadlem zamířili do Santiaga de Chile.

Mimochodem, při cestách jsme v autobuse běžně strávili i 20 až 25 hodin v kuse. Přelet nad Chile zase názorně ukázal, jak „šílená“ je geografie této země – v levém okénku letadla je na obzoru oceán, a v pravém šestitisícové hory tvořící hranici s Argentinou. Chile má totiž na šířku v průměru jen asi 170 km, z jižní na severní hranici je to ovšem 4500 kilometrů.

Ze Santiaga míříme dál na sever, do pouště Atacama. Po několika dnech strávených v nejsušším místě naší planety přejíždíme opět hranici a vracíme se do Argentiny. Následuje kulturně-historická část výpravy – města Salta a Cordoba. A poté už návrat do Buenos Aires, náš „miniokruh“ je uzavřen. Bude se nám stýskat…

Foto: © Martin Klika

Při vjezdu do Parque Nacional Nahuel Huapi nás vítá El Tronador (Hřmící)…

...a za chvíli opravdu hřmí – máme štěstí a z bezpečí sledujeme padající lavinu.

Ledovec Perito Moreno je se svou rozlohou 250 km čtverečních opravdu majestátný. Velikost pocítíte nejlépe při plavbě lodí v jeho těsné blízkosti.

Asi nejznámější pohled
na NP Torres del Paine.

Trek v Torres del Paine – počasí při několikadenním pochodu mnohokrát mění svou náladu – letní teplo během pár minut vystřídá zimní sněhová vánice s pořádným vichrem, ten je zde největším nepřítelem fotografa.

Mraky malují neuvěřitelné scenerie a chvíli máte pocit, že bude přistávat UFO.

A když už se zdá, že Torres nemá čím překvapit, vymaluje slunce další neopakovatelný obraz.

Pozorovat plameňáky při startu je velký zážitek…
Laguna Chaxa, Atacama.

Vesnička více než fotogenická, Atacama.

V Buenos Aires je Evita nesmírně populární.

Demonstrace se vyskytují hojně a jsou bouřlivé.
A nezáleží na tom, jestli jste v Chile nebo v Argentině.

NETUŠENÉ SOUVISLOSTI

|Michal Hejna|

„Zcela mechanicky a často bez dlouhé přípravy jsem zaznamenával rozličné situace každodenního života a také věci, které mě nějakým způsobem oslovily a zaujaly. Letmo a nepozorován. Po čase jsem skládal nakupené obrazy do dvojic. Omyly a slepé uličky. To jsem celý já. V náhlém údivu jsem spatřoval předem NETUŠENÉ SOUVISLOSTI a nedočkavě zaznamenával myšlenky, které se vynořovaly při prvním pohledu na nová spojení. Dva děje odehrávající se v jiném čase na dvou různých místech staly se jedním příběhem. Byla to hra i proces zároveň. Hledání a spojování náhodně viděných obrazů na základě podobnosti tvarů či situací. Tohle mě na fotografii přitahuje. Nekonečno možností, jak naložit s nekonečnem příležitostí.“

Všechny snímky byly pořízeny mobilním telefonem HTC Desire HD. Snímal jsem pomocí aplikace Retro Camera v režimu Pinhole. Ještě v telefonu byly fotografie upraveny v programu Galerie s přednastaveným efektem Cinnamon. Po přenesení do počítače a spojení do dvojic jsem již snímky neupravoval, jen přidal černý rámeček z vnitřní strany lehce neostrý, který dotvořil výsledný obraz.

Tímto cyklem jsem završil zkoumání technologie fotoaparátů vestavěných v mobilních zařízeních dneška. Z hlediska kvality sice nemohou konkurovat vyspělým fotografickým přístrojům, na druhou stranu pohotovost a nenápadnost při snímání dovoluje pořizovat snímky, které bych jinak udělat nedokázal.

Město andělů – fotografie z přebalu stejnojmenné knihy Netušené souvislosti © Michal Hejna

VELKÝ BRATR SE DÍVÁ
Všude, kam se hneš, a věř mi, není úniku,
sledují tě uhrančivé oči velkého bratra.

ANDĚLSKÉ POKRMY
Na nároží vidím odpočívat anděla,
křídla z letu rozžhavená do běla.

LÁSKA NA PRVNÍ POHLED
Měl ji rád, ač nemohli si šeptat něžné důvěrnosti,
byla to však bezesporu láska na první pohled.

VOLBA SPOTŘEBITELŮ
Kterou z vás máme si narychlo vybrat,
na jaká ústa vás posléze líbat?

MÍSTO MÍJENÍ
Město změnilo se k nepoznání
z místa setkání na místo míjení.

NEDOVOLENÉ PARKOVÁNÍ POVOLENO
Zrazeni vlastním navigačním systémem
parkujeme na zakázaných místech.

ČESKÉ ŠVÝCARSKO Z MARIINY SKÁLY

|Ivanka a Jaromír Čištínovi|

Ve fotoklubu jsme mnohokrát uvažovali, že některý z podzimních workshopů nasměrujeme do Českého Švýcarska. Vždy jsme od toho ale upustili, protože touto dobou tu bývá obvykle velké množství fotografů.

My jsme se letos rozhodli, že tam sami dva strávíme podzimní dovolenou. Našli jsme si příjemný penzion na samém rozhraní Lužických hor a Českého Švýcarska a vyrazili. Při příjezdu nás vítal déšť, ale předpověď na další dny byla optimistická. Dobu nepříliš vydařeného počasí jsme trávili hledáním míst k fotografování. Obcházeli (i objížděli) jsme okolí a zkoumali vhodné rozhledy. Na mapě i v turistických průvodcích je spousta nádherných kruhových vyhlídek; na místě jsme ale zjistili, že se jedná převážně o částečné výhledy, většinou přes koruny stromů. Také jsme museli zjistit, kudy na danou lokalitu vede cesta a jak dlouho nám bude trvat, protože ve tmě bychom se v neznámé krajině špatně orientovali. V úterý večer jsme konečně od meteorologů slyšeli, že se druhý den čekají ranní mlhy, tak jsme připravili nádobíčko a poměrně brzy zalezli do postelí.

Ráno nás na obloze uvítalo pár hvězd, mlha se zatím neobjevila, ale s důvěrou v předpověď jsme nasedli do auta a vyrazili. Jako nejvhodnější vyhlídka se nám s ohledem na ubytování jevila Mariina skála. Zaparkovali jsme v Jetřichovicích a vyrazili lesem. Pořád jsme ještě výraznou mlhu neviděli, ale když jsme se cestou ohlédli, už se pod kopci rýsovala. Na Mariánce jsme neradi vzbudili dva mladíky, kteří tu nocovali, a zatímco my jsme chystali stativy, oni si na lihovém vařiči připravovali snídani. Mlha byla všude pod námi, z ní občas vykoukl nějaký domek nebo jetřichovický kostel. Východ slunce jsme fotili všichni čtyři, ale jen my dva ze stativu, a tak jsme se na malý prostor pohodlně vešli.

Další den jsme na Mariánku vyráželi znovu. Tentokrát jsme již cestou občas projížděli mlhou, situace vypadala nadějně. Když jsme na vyhlídku dorazili, pohled dolů nám vyrazil dech. Pod námi ležela bílá nadýchaná duchna, po nějaké vesnici ani památky. Navíc jsme vyhlídku měli jen sami pro sebe. A cestou zpět nás z protější skály zdravil kamzík.

Potřetí jsme na Mariinu skálu vyráželi v pátek, tentokrát trochu s obavami. Po mlze ani památky a v pátek už spousta lidí začíná prodloužený víkend. Když jsme přijeli na parkoviště, stálo tam už jedno auto. Který jiný blázen než fotograf tu může takhle brzy ráno strašit? Pár mladých lidí šel opravdu fotografovat východ slunce, ale opět bez stativů (hurá!). Cestou nahoru nás ale najednou zezadu ozářilo světlo. Otočili jsme se a spatřili sedm fotografů s čelovkami, s pořádnými batohy a stativy přes ramena. No nazdar, všichni se tam prostě nemůžeme vejít! Nechali jsme je předejít, rozhodnuti pokračovat k Vileminině stěně, ale když jsme viděli, že k ní míří oni, šťastně jsme své kroky stočili zpět na Mariánku. I tentokrát byla mlha, i když jiná. Tvořila jakoby potrhané ostrůvky mezi jednotlivými jetřichovickými domky i okolními kopci a nám se naskytl zajímavý a trochu jiný pohled.

Růžové svítání © Jaromír Čištín

V sobotu a v neděli jsme už výstup na Mariánku neriskovali, přesvědčeni, že tam bude plno, a dali přednost jiným místům. Z Českého Švýcarska jsme si přivezli spoustu zajímavých fotek a vzpomínky na překrásný kraj ranních mlh a dalekých výhledů.

Pohled z Mariánky © Ivanka Čištínová

Probuzení v Českém Švýcarsku © Ivanka Čištínová

Ráno v Českém Švýcarsku © Jaromír Čištín

ZKUŠENOSTI FOTOGRAFA S LASEROVOU OPERACÍ OČÍ

|Aleš Zídek|

V posledním roce nevycházím z údivu nad rozmanitostí a šíří nových digitálních technologií. Tyhle věcičky, zejména chytré mobily a různé tablety, mění náš život více a jinak, než kdokoli čekal a předpovídal. Koho z nás ve fotoklubu by před pár lety napadlo, že kromě digitální zrcadlovky bude fotit i pomocí chytrého mobilu, stanoviště pro focení bude vybírat s pomocí aplikace na iPadu a fotky bude na iPadu i dále upravovat, kompilovat a používat. Dokonce se někdy zdá, že tvořit s těmito věcičkami, třeba fotit reportáž s mobilem u pasu, je věrnější než s foťákem u oka. Prostě své okolí rušíte mnohem méně, lidé se chovají nenuceně a přirozeně a je to i rychlejší (a levnější).

Používání nových technologií při focení je nezávazné. Jednoduše to zkusíte a buď se vám líbí a objevujete stále nové obzory, nebo ne a používáte iPhone jenom na telefonování. Těžko tvrdit, že by chytré mobily měly nějaký bezprostředně negativní vliv.

Co ale nové technologie a oči? Tady už je člověk tak trochu v rozpacích. V sázce je příliš mnoho. Nové brýle jsou jako nový mobil. Je to nezávazná technologie. Zkusím nové ohebné obroučky, samozabarvovací skla, ztenčená skla atd. Budou-li fungovat, budu je nosit, pokud ne, vrátím se ke starým brýlím. Laserová operace očí ale vratná není. Mám ji zkusit? Co by se stalo, kdyby nezafungovala tak, jak vám slibují?

Tyto otázky trápí spoustu lidí a ne všichni se pro operaci rozhodnou. Jsou lidé, kteří jsou citliví na jakkoli malou pravděpodobnost, že by se operace nemusela ideálně podařit. Jde spíš o otázku přesvědčení – pro takovou citlivost zřejmě není žádný racionální důvod. Já se řadím ke skupině lidí, která se pro operaci rozhodla. S výsledkem jsem spokojený a rozhodně bych se nechtěl vrátit zpátky do svého brýlového a čočkového období.

Proč jsem se rozhodl? V první řadě jsem při nošení brýlí a čoček pociťoval omezení. Oči s čočkami vysychaly a pálily. Nebavilo mě kapat si do oka každou chvíli roztok a po 30 dnech expirace ho půlku vyhodit. Při sportovních aktivitách to bylo ještě horší. Buď se musely používat čočky, nebo aby měl člověk patery brýle: jedny pod cyklistické brýle, jedny potápěčské, jedny s tmavými skly, jedny s filtrem na obrazovku počítače apod. Dalším důležitým důvodem bylo, že jsem měl možnost poznat blíže prostředí kliniky Lexum a některé lékaře. Jejich profesní zkušenosti a rozhled, odpovědnost a vášeň, se kterou se problematice očních vad věnují, a to nejen v oblasti laserových operací, na mě silně zapůsobily. V neposlední řadě jsem si vypočítal, kolik člověk ročně zaplatí za nové brýle a čočky a že vlastně cena operace je docela výhodná investice do vlastního zdraví a pohodlí.

Samotný zákrok je jednoduchý. Důležité je to, co mu předchází. Kompletní vyšetření očí. Několikahodinový pobyt v příjemném prostředí kliniky. Člověk chodí z jedné místnosti do druhé a v každé čeká jiný vyšetřovací přístroj. Měří oční vady prvního řádu (známé dioptrie), ale zároveň vady dalších řádů. Je zajímavé sledovat výsledky – jak vaše oko vypadá. Na závěr vás čeká pohovor s očním chirurgem, který posoudí výsledky vyšetření a doporučí, zda je operace vhodná a jaký typ by měl člověk podstoupit. U známých jsem se setkal s tím, že po vyšetření jim operace z různých důvodů doporučena nebyla. To je pro mě důkaz toho, že klinika je sice nestátní zdravotnické zařízení, ale lékařská etika je pro ni důležitá.

Vlastní operaci předchází opět čekání. Z ordinace jste po několika aplikacích očních kapek uvedeni na sál. Do 10 minut je po všem. Femtolaser je přesnější a psychicky snesitelnější než původní technologie mikronožů. Jediná nepříjemná zkušenost je odstranění vrstvy rohovky laserem, kdy je cítit odpařování tkáně rohovky. Po zákroku si člověk připadá trochu jako v mlze. Vidí, ale ne moc daleko a ne moc ostře. Je dobré, aby vás někdo odvezl domů. Za den nebo dva můžete normálně fungovat doma i v práci. Po pár týdnech a několika kontrolách je člověk připraven i na všechny sporty.

Operace očí pro mě byla znovuobjevením svobody a volnosti. Znáte ten podvědomý pohyb, kdy konečky prstů posunou brýle nahoru po kořenu nosu? I dnes, dva roky po operaci si na něj někdy vzpomenu. Je zakódován v mých neuronech a přichází bezděčně. Pokaždé, když si to uvědomím, jsem rád, že brýle na nose už nejsou. Z mého seznamu věcí osobní potřeby také vypadly kontaktní čočky, roztok a malé měkké kleštičky na podržení čoček při mytí a jejich umístění do čisticího a ochranného obalu na noc. Vyndat čočku z oka, položit na dlaň druhé ruky, polít roztokem, promnout, chytit čočku do kleští a vložit do obalu na dobrou noc? Naučená rutina, na kterou mohu zapomenout.

Obal kontaktních čoček a zbylé čočky jsem nedávno vyhodil a využil jsem příležitosti darovat staré brýle nadaci pro léčbu a prevenci očních postižení ve třetím světě. Večer si už akorát tak čistím zuby a přemýšlím, jestli se náhodou nechystá nějaká nová technologie překonávající již hodně letité mechanické zubní pomůcky.

PS:
Fotoklub Černá slunečnice začal s oční klinikou Lexum spolupracovat na konci roku 2010. První kontakt mezi klinikou a členem fotoklubu proběhl na zcela jiné, pracovní úrovni. Postupem času a po několika operacích provedených v okruhu rodiny, kolegů a známých došlo i na diskuzi o mimopracovních aktivitách. V roce 2011 fotoklub pro kliniku v Ostravě a Brně připravil dvě kolekce fotografií. Spolupráce bude pokračovat i v roce 2012 sérií dalších dvou fotografických kolekcí.

LEXUM

PF 2012 ANEB ROZLOUČENÍ S ROKEM 2011

PF 2012
© IVAN DUMBA

PF 2012
Petr Pazour

PF 2012

Pevný krok
do roku 2012...
Pavlína

PF 2012
Petra Lončáková
Atelier Petra

... zvládněte ho levou zadní
pf 2012

Pf 2012
Ivanka Čištínová

P.F. 2012
Dobré světlo.
Jaromír Čištín

PF 2012
© Ilona Cíchová

PF 2012
Josef Lončák

SEZNAM AKTIVNÍCH ČLENŮ FOTOKLUBU ČERNÁ SLUNEČNICE

Ilona Cíchová
ilona_c@seznam.cz
www.ilonacichova.estranky.cz

Ivanka Čištínová
ivacistin@seznam.cz
www.fotografie-foto-fotky.cz

Pavlína Klazarová
p7k@seznam.cz

Petra Lončáková (Kamenická)
petra.kam@atlas.cz
www.atelier-petra.cz

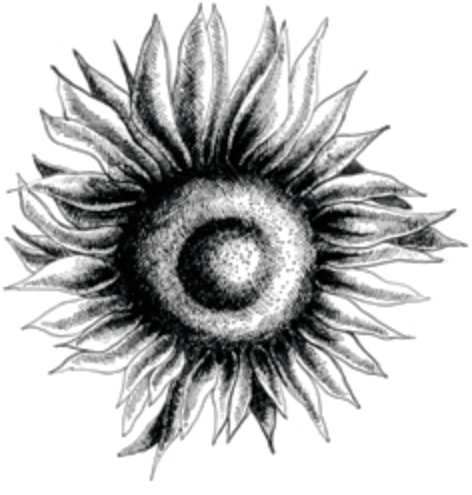

Ivan Bumba
ivan.bumba@gmail.com
www.ivanbumba.cz

Jaromír Čištín
jcis@seznam.cz
www.jaromir.cistin.cz

Michal Hejna
hejna.michal@gmail.com
www.michalhejna.cz

Martin Klika
martin.klika@gmail.com
www.martinklika.com

Miloslav Kokeš
miloslavkokes@seznam.cz
www.fotokokes.cz

Josef Lončák
loncak@seznam.cz

Milan Manda
manda@showa.cz

Petr Pazour
petr.pazour@gmail.com
www.petrpazour.cz

Aleš Zídek
aleszidek@seznam.cz

Děkujeme rodinám a přátelům za tolerantní přístup k našemu počínání. Zvláštní poděkování patří RNDr. Jiřímu Růžkovi a jeho firmě Fototech, která pro nás realizuje tisk výstavních zvětšenin ve špičkové kvalitě. Dále děkujeme fotografovi Jiřímu Všetečkovi za jeho slova k výstavní kolekci 2011. V neposlední řadě děkujeme Evropské oční klinice LEXUM za další spolupráci v roce 2011.

Navštivte nás na adrese: **www.cernaslunecnice.cz**

ČLENOVÉ FOTOKLUBU REPREZENTUJÍ

Výstavy:

Pardubice, Ateliér Petra	–	Fotografie, Ivanka Čištínová, duben 2011
Moravská Třebová	–	výstavní kolekce Černé slunečnice 2011, červen 2011
Ostrava, Evropská oční klinika LEXUM	–	výstavní kolekce Příroda je mocná čarodějka, červen 2011
Brno, Evropská oční klinika LEXUM	–	výstavní kolekce Poměny vody, červen 2011
Praha, Ústředí VZP ČR	–	spol. výstava zam. VZP „Jsme jedničky, ne jen úřad“, Ivan Bumba, červenec 2011
Buková, obecní úřad	–	Divadelní momentky, Aleš Zídek, červenec 2011
Praha, kulturní centrum InGarden	–	výstavní kolekce Černé slunečnice 2011, září 2011
Praha-Radlice, centrála ČSOB	–	Netušené souvislosti, Michal Hejna, 30 fotografií z cyklu, listopad 2011

Ocenění:

Michal Hejna, Čestné uznání za fotografie ***Krajiny imaginace I, III***, 31. ročník Národní soutěže amatérské fotografie 2011, Svitavy.

Fotoklubová událost roku:

© Miloslav Kokeš

Svatba – **Petra a Josef Lončákovi**
17. června 2011 v Pardubicích

www.cernaslunecnice.cz

LEXUM

Generální sponzor Ročenky 2011

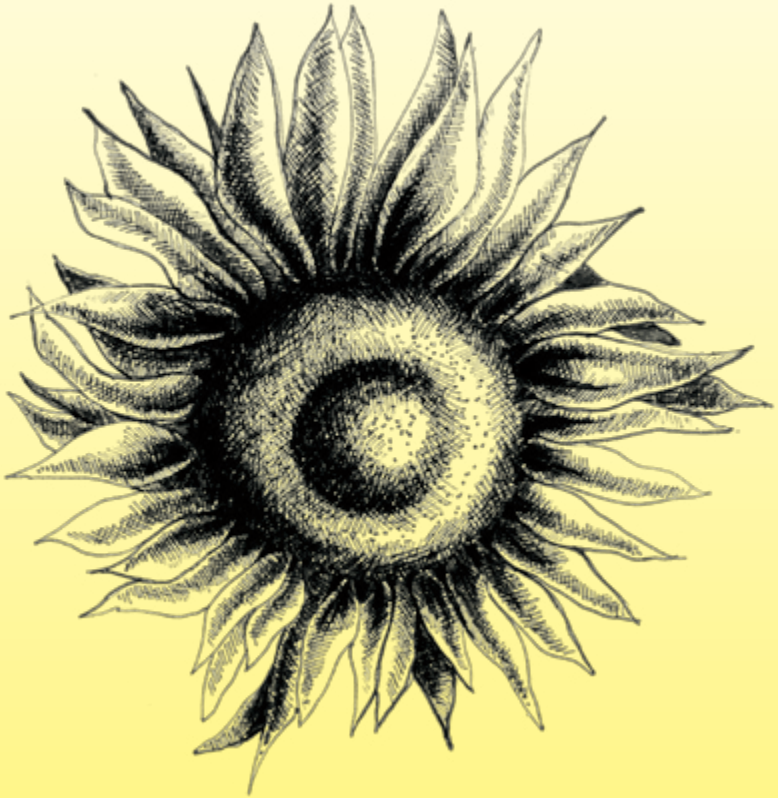

Copyright **© Černá slunečnice 2011**
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uchovávána ve vyhledávacím systému nebo šířena v jakékoliv formě a úmyslu elektronicky, mechanicky, kopírováním nebo jinak bez souhlasu majitele práv.
Fotografie, u kterých není uvedeno jméno autora, jsou majetkem fotoklubu Černá slunečnice.
U ostatních fotografií patří veškerá práva jednotlivým autorům.
Logo Černé slunečnice **© Ilona Cíchová**
Jazykové úpravy **Pavlína Klazarová**
Grafická úprava **© Michal Hejna & Ivan Bumba**